

[Kofod-Svendsen]

Jeg tror ikke, at det gavner boligejerne, at der har været flere popforslag. Jeg kunne citere fra den ene og den anden og den tredje avis; det skal jeg undlade at gøre, men opfordre til, at vi i fremtiden er lidt mere nøgterne. Hvorfor komme med disse løfter til mange, mange milliarder, når man alligevel ikke på en dag som i dag kan indfri dem?

Jeg mener, at der er en række områder, vi skal tage op, men det kan vi ikke gøre i løbet af et øjeblik. Jeg synes, at stempelafgifterne er for høje. Det er vigtigt, at vi nu får en stempelfri periode. Men de høje stempelafgifter hang jo sammen med højinflationsfundet, hvor man tog et ekstra lån, så man fik klaret stempeludgifterne, og ved en høj inflation fik man hurtigt spist den byrde op. Sådan er det jo ikke nu. Stempelafgifterne bør sænkes, så de kommer til at svare til, at vi er i et lavinflationsfundet.

Vi må også erkende, at lejeværdien i dag vejer tungere for mange, end den gjorde før skattereformen. Det er klart et spørgsmål, vi må tage op og vurdere. Det er, som om man enten skal bevare lejeværdien, præcis som den er, eller også skal den helt væk i løbet af no time.

Det må også være muligt at overveje, om lejeværdien ikke er blevet for byrdefuld for en række mennesker. Lad os så få den justeret. Det samme gælder grundskatterne. De bør også vurderes.

Og endelig er der vedligeholdelsesfradraget. Jeg synes, det var et af de områder, hvor vi burde kunne enes om at få i hvert fald en vis justering. Jeg tror, det ville være gavnligt for at komme meget af det sorte arbejde til livs, at vi fik nogle reelle muligheder for et vedligeholdelsesfradrag. Hermed har jeg ikke villet komme med løfter om, at det straks skal op i den højde.

Jeg synes, at det er nogle af de spørgsmål, som vi, når vi skal se på en skattereform, bør foretage en vurdering af.

Så har vi et par dagsordensforslag liggende. Til det, som er stillet af CD og Socialdemokratiet, har jeg et par spørgsmål. Jeg kan ikke se andet – det er et spørgsmål til Socialdemokratiet – end at dette dagsordensforslag må rejse et generationsproblem.

Vi er nogle, som har haft lån i ganske mange år, og som efter denne dagsorden vil kunne optage yderligere lån. Jeg kunne tage et eksempel: Hvis den socialdemokratiske dagsorden blev vedtaget, måtte jeg da se at købe min mors hus,

som der ikke er nogen særlig gæld i, for så ville jeg få nogle lån, som jeg kunne have i 30 år og have garanti for at jeg ville have fuld fradragret for, selv om der skete aldrig så betydelige ændringer. Det er da urimeligt, at jeg ville kunne få den fordel; anderledes kan jeg ikke se det. Det ville jeg få, hvis man vedtog det dagsordensforslag, Socialdemokratiet har stillet.

Så mangler vi nogle ting, og det forstår jeg godt, når CD har valgt at lave forlig med Socialdemokratiet om en dagsorden. Der er nogle ting, som CD gerne ville have haft, noget om lejeværdi. Sådan kunne vi også have ønsket os det, og jeg tror, at CD og Kristeligt Folkeparti kan enes om, at det må vi få drøftet, når vi skal se på en kommende skattereform.

Så er der det dagsordensforslag, som jeg er medforslagsstiller til. Der er også blevet stillet spørgsmål om, hvordan det skal forstås. Jeg tror, vi ærligt må sige – hvad enten vi står bag det ene eller det andet dagsordensforslag – at mener vi, der er brug for en ny skattereform, og vil vi samtidig give boligejerne tryghed, så står vi over for nogle vanskelige problemer.

Jeg forstår godt det positive sigte med CD's og Socialdemokratiets dagsordensforslag, men jeg synes, der er et problem ved, at der er nogle, der, indtil vi får skattereformen, urimeligt vil kunne optage lån og få sikkerhed for, at de bevarer skatteværdien fuldt ud.

Så siger man: Er det dagsordensforslag, vi andre har stillet, ikke for usikkert? Jeg vil også henvise til, hvad der står i Det Fri Aktuelt i dag, hvor flere ledende økonomer, bl.a. Bent Rold Andersen, siger, at hvis man vil give en fuldstændig håndfast garanti, vil man komme ud i den risiko, at der er nogle, der bliver forgyldt. Det mener jeg er den socialdemokratiske risiko.

Men giver vi så ikke for lidt, vi, der har lavet den anden formulering? Jeg ser sådan på det, at når vi lægger afgørende vægt på, at boligejernes samlede skattemæssige situation ikke forringes, er det sådan, at vi ser på de enkelte boligejertyper, og sker der en ændring, må vi have en langsigtet overgangsløsning, hvad vi ikke fik ved sidste skattereform.

Den garanti, at sker der nogle ændringer, skal vi altså have nogle langsigtede løsninger, sådan at man fortsat kan blive boende i sin bolig på de vilkår, man har købt den på, mener jeg er det nærmeste, man kan komme en troværdig